

[Hauch.]

medlem se mig, når jeg bliver fornærmet, så ser det helt anderledes ud. Det er jeg ingenlunde, men jeg kunne ikke frigøre mig for den tanke — det kunne det høje tings medlemmer sikkert heller ikke —, at det ærede medlem mente, der her forelå nogle muligheder, som han var bekendt med, men som ikke var udnyttet. Jeg kunne endda finde mig i det, hvis det var at forstå sådan, at det ærede medlem havde en anelse om, at noget sådant var tilfældet, men må vi så få anelsen frem, så vi kan få det undersøgt. Skulle det virkelig være tilfældet, at hesteeksportudvalget har siddet og sovet, eller der har foreligget muligheder, som ikke er blevet udnyttet — jeg kan nu ikke begribe, at jeg slet ikke skulle være blevet gjort bekendt med sådanne muligheder, men lad være, det er muligt, at sådanne muligheder har været der —, så vil jeg tage det ærede medlem i hånden og gå hen til landbrugsministeren og bede om at blive fri for hesteeksportudvalget, for så er det på tide. Men dersom det kun var en almindelig betragtning over dette forhold, synes jeg ikke, det ærede medlem skulle være fremkommet med den, når der ikke bag den lå noget reelt, noget der virkelig betyder, at man må have en sikker formodning om, at der her er noget, der er forsømt, som ikke er udnyttet.

Jeg er så enig med det ærede medlem og med den højtærede landbrugsminister, som jeg kan være, når jeg giver tilslutning til deres udtalelser om, at vi har for mange heste, at de er dyre at holde og at vi kan bruge det, der går til at holde liv i dem, til langt mere produktive formål. Det er ganske rigtigt, og derfor rører det ærede medlem her ved et ganske overordentlig betydningsfuldt økonomisk spørgsmål for landbruget, men jeg vil håbe, at det ærede medlems udtalelse ikke er at forstå som en henkastet bemærkning uden fast grund i virkeligheden. Jeg afventer — om ikke i dag, om ikke her —, at det ærede medlem kan vise de veje, som man har forsømt at gå, eller pege på muligheder, som ikke bliver udnyttet. Kan det ærede medlem ikke det på stående fod, så skal jeg, tolerant som jeg i almindelighed er, være villig til at modtage oplysning om det ærede medlems opdagelse skriftligt, og jeg skal så drage omsorg for, at den øjeblikkelig bliver undersøgt, men dersom der ikke foreligger noget sådant, synes jeg, det ærede medlem — det være sagt i stor venskabelighed — skulle have ladet være at fremdrage det her.

Korsgaard: Jeg takker den højtærede landbrugsminister for det svar, den højtærede minister gav. Jeg forstod det sådan, at man fra ministeriets side vil tage op til undersøgelse, om det er muligt at skabe afsætning for heste. Mine tanker med det spørgsmål, jeg stillede, og meningen med de udtalelser, jeg er fremkommet med — det gælder også nu overfor det ærede medlem hr. Hauch; det ærede medlem hr. Hauch kan så kalde det en realitet, eller hvad han ønsker at kalde det —, var, at det såvidt gør ligt må undersøges, om hesteeksportudvalget har solgt heste eller mener i den nærmeste fremtid at have chance for at kunne sælge nogle. Hvis det svar, der kommer fra hesteeksportudvalget, går ud på, at udvalget så godt som ingen har solgt, og at det heller ikke tror på, der er mulighed for at sælge nogle i den nærmeste fremtid, så mener jeg, det samfundsmæssigt vil være klogt, at man lader privatfolk prøve, om de har mulighed for at komme af med nogle heste. Hvis man allerede fra hesteeksportudvalgets side har foretaget så omfattende undersøgelser, at man med sikkerhed kan sige: hverken vi eller andre kan skabe afsætning for heste i den nærmeste fremtid, så ville det efter min mening være det korrekte, det samfundsgavnligste, at hesteeksportudvalget gav klar besked, så at vi indenfor landbruget kan lade være med at lægge heste til, så at vi kan søge hurtigst muligt at få drejet halsen om på en del af de heste, vi har. Deri mener jeg, at der ligger ikke så lidt af en realitet.

Når det ærede medlem hr. Hauch siger, at han er enig med mig i, at det er en ulykke for samfundet og for landbruget at have for mange heste, så bliver det næste spørgsmål: Hvordan kommer vi af med de heste, vi har for mange, og er der ingen mulighed for at sælge dem, vi har for mange, til en rimelig pris? Det ærede medlem hr. Hauch og jeg er jo enige om, at det er så dyrt at stå med dem, at man hellere må se at komme af med dem i dag til en underpris end beholde dem og blive ved at fodre på dem. Hvad jeg vil opnå med mit spørgsmål og min undersøgelse, er at få klaret, om der er mulighed for salg af heste, levende eller slagtede, om der er mulighed for i den nærmeste fremtid at komme af med nogle. Er der ikke det, mener jeg landbruget har krav på at blive gjort opmærksom på, at sådan er forholdene, og så mener jeg forøvrigt, at det tidspunkt er i allerhøjeste grad inde, hvor man må kalde på hjælp fra enhver, som mener at have en chance